

Arrest

nr. 125 580 van 13 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 4 december 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 juni 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie.

1.2. Op 4 december 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.06.2013 werd ingediend door:

(…) om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- *Facebookprintscreen: hierin wordt aangegeven dat betrokkenen sedert het jaar 2011 'vrienden' zijn op facebook. Er wordt evenwel niet bewezen dat betrokkenen een relatie hebben sinds 2011, bovendien werd evenmin bewezen dat betrokkenen elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen . Dit document kan dus niet dienen als afdoende bewijs voor de duurzame relatie.*
- *Verklaringen op eer door derden: verklaringen op eer worden niet aanvaard als afdoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie gezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid gecontroleerd kunnen worden.*
- *Foto's zonder datum: zonder datum kan niet nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden. Bijgevolg vormen ze geen bewijs voor de duurzaamheid van de relatie.*

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980 Regelmatic verblijf in België verstreken. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat zij zich niet kan verzoenen met de motivering van de bestreden beslissing. Zij stelt dat zij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft overgemaakt aan de verwerende partij. Zij wil erop wijzen dat alle aangehaalde bewijzen in hun geheel onderzocht moeten worden. De verwerende partij moet rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie, en de banden met het herkomstland. Het is kennelijk onredelijk van de verwerende partij om alle elementen los van elkaar te beoordelen en de verzoekende partij kan dan ook niet begrijpen waarom deze niet zouden volstaan om de duurzame relatie te bewijzen.

De verzoekende partij verduidelijkt haar standpunt als volgt:

Zij begrijpt niet waarom de printscreen van facebook niet kan beschouwd worden als afdoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie. Hieruit blijkt immers dat zij haar partner reeds sinds 2011 kent en dat zij een duurzame en stabiele relatie hebben.

Zij begrijpt evenmin waarom verklaringen van derden niet gelden als bewijs voor de duurzame en stabiele relatie. Het gaat om verklaringen van personen die dicht bij haar en haar partner staan om een zo getrouw mogelijk beeld te schetsen. Indien de verwerende partij van mening is dat de verklaringen twijfelachtig zijn dient zij dit te bewijzen. Dit maakt een schending uit van de motiveringsplicht.

Wat betreft de foto's stelt de verzoekende partij dat het niet is omdat er geen data bijgeschreven staan, dat de verwerende partij hier geen rekening mee moet houden. De foto's blijven immers een sluitend bewijs voor de duurzaamheid van de relatie. Het is onzorgvuldig van de verwerende partij om hiermee geen rekening te houden.

Het is volgens de verzoekende partij duidelijk dat zij en haar partner reeds geruime tijd een duurzame en stabiele relatie hebben en het is volgens haar kennelijk onredelijk en flagrant onzorgvuldig om hiermee geen rekening te houden.

De verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting over het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de motiveringsplicht.

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.1.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.5. De aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie werd ingediend op grond van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet.

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet luiden volgt:

"(...) De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; (...)"

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"(...) 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)"*

2.1.6. De verzoekende partij stelt dat volgens haar de door haar neergelegde bewijzen, namelijk de printscreen van haar facebook, de verklaringen van derden, en de foto's zonder datum, wel degelijk de duurzame en stabiele relatie aantonen. Met een dergelijke stellingname die getuigt van een andere beoordeling maakt de verzoekende partij echter niet aannemelijk dat dit inderdaad het geval is. De bestreden beslissing bevat hierover duidelijke motieven. Zo stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing met betrekking tot de printscreen van facebook dat *"hierin wordt aangegeven dat betrokkenen sedert het jaar 2011 'vrienden' zijn op facebook. Er wordt evenwel niet bewezen dat betrokkenen een relatie hebben sinds 2011, bovendien werd evenmin bewezen dat betrokkenen elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betroffen"*. Inderdaad blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat de facebookprint enkel aangeeft dat verzoekende partij en haar partner elkaar kennen als vrienden. Uit deze informatie kan bezwaarlijk afgeleid worden dat zij een relatie hebben sinds 2011 noch dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betroffen. De Raad kan de beoordeling van de gemachtigde dienaangaande geenszins kennelijk onredelijk bevinden.

Met betrekking tot de verklaringen van derden heeft de verwerende partij geoordeeld dat *"verklaringen op eer worden niet aanvaard als afdoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie gezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid gecontroleerd kunnen worden"*. Inderdaad blijken het loutere verklaringen die door geen enkel objectief en concreet gegeven gesteund worden zodat het geenszins kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde deze verklaringen niet aanvaardt als bewijs van de duurzame en stabiele relatie.

Met betrekking tot de foto's heeft de verwerende partij geoordeeld dat *"zonder datum kan niet nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden."* De Raad kan het betoog van de verzoekende partij geenszins volgen dat ook al zijn foto's niet gedateerd zij wel bewijzen dat verzoekende partij en haar partner al geruime tijd een relatie hebben. Dergelijke foto's kunnen immers op elk moment genomen worden.

De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met alle elementen van het dossier.

Het is duidelijk dat de verzoekende partij met de loutere bewering *"dat zij en haar partner reeds geruime tijd een duurzame en stabiele relatie"*, niet aannemelijk maakt dat zij onder de duidelijke criteria van de hierboven vermelde bepaling valt. Voorts ziet de Raad niet in hoe een gezamenlijke beoordeling van de voorgelegde stukken tot een ander besluit zou leiden.

2.1.7. De verzoekende partij maakt de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen derhalve niet aannemelijk.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM).

De verzoekende partij geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting over artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij betoogt dat zij en haar partner lange tijd een relatie hebben, dat zij samenwonen en zij dus een feitelijk gezin vormen. Dit gezin mag dan ook niet uit elkaar gehaald worden. Het feit dat zij geen strafbare feiten heeft gepleegd, geïntegreerd is, langdurig in België verblijft, zij geen onderkomen heeft in haar land van herkomst, en zij samenwoont met een Belg, weegt zwaarder door. De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd en is niet redelijk te verantwoorden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Indien de verzoekende partij moet terugkeren naar haar land van herkomst, zal zij gescheiden worden van haar partner. Het is voor haar en haar partner zeer moeilijk, quasi onmogelijk, om in haar land van herkomst een gezinsleven te hebben omdat er niet van mijnheer kan verwacht worden dat hij mee zou verhuizen. Dit zou betekenen dat hij alles dient op te geven en moet achterlaten, zoals zijn werk en alles wat hij hier heeft. Dit is niet redelijk. De partner van de verzoekende partij is immers Belg. Hiermee heeft de verwerende partij geen rekening gehouden. Daardoor is het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden.

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Waar verzoekende partij de schending opwerpt van artikel 8 van het EVRM omdat zij van oordeel is dat de bijlage 20 een inbreuk vormt op het gezinsleven dat zij leidt, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals *in casu*, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende in de bijlage 20 dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, tweede lid te worden gemaakt. Alleszins houdt artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

2.2.3. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, *in casu* voorwaarden voor de toekenning van een verblijfsrecht, neergelegd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoekende partij toont op geen enkele wijze *in concreto* aan dat er ernstige hinderpalen zijn om haar gezinsleven verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Het is pas in de mate dat de

vreemdeling aantoon dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Het loutere feit dat haar partner Belgisch is en hier werkt, maakt het voor hem niet onmogelijk om verzoekende partij te volgen en het gezinsleven elders verder te zetten.

Verzoekende partij toont verder niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om bij haar gezin te blijven, hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bijlage 20 houdt niet in dat verzoekende partij voorgoed gescheiden wordt van haar Belgische partner. Zij verhindert niet de afgifte van een verblijfskaart op het ogenblik dat verzoekende partij voldoet aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

Voor zover verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bijlage 20 een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins *in concreto* aantoon dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

Gezien de bespreking van het eerste middel maakt de verzoekende partij ook de schending van de overige door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In wat kan beschouwd worden als een derde middel werpt de verzoekende partij op dat het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing aangaande de aanvraag tot verblijf. Indien deze beslissing wordt vernietigd moet het bevel ook vernietigd worden.

2.3.2. Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij met haar kritiek, daargelaten de vraag of haar zienswijze correct is, niet aannemelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten onterecht werd genomen.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER